

Osećam se, da budem iskren, kao čovek u svemirskom odelu. U svemiru. Uprkos činjenici da se nalazim nasred glupavog, vijugavog, uzanog hodnika okružen masom izuzetno pričljivih vršnjaka tek puštenih sa petog časa, ne čujem ništa osim vlastitog disanja, i čini mi se kao da odvojen od sopstvene planete lebdim van dometa sile teže. Kada pogledam ispred sebe čini mi se kao da negde u daljini vidim svetlucanje zvezda i imam osećaj kao da bih svakog časa mogao da odlebdim. Kuda sam se do đavola uputio? Ko me je poslao na ovaj ludački zadatak?

A uza sve to ruke su mi utrnule. Utrnule su baš jako, ali ja svakako nastavljam da idem niz hodnik, vučem noge i već mogu da vidim vrata na kojima će se Pamela Braun pojaviti svakog trenutka. Oh, za ime boga! Oh, kako zeznuta stvar.

Na ovu misiju poslali su me moji drugari pre samo nekoliko trenutaka, a njihovo hrabrenje mi nimalo ne pomaže. „Luk” – rekao je Persi, držeći me tako snažno za ramena i koristeći svoju najbolju imitaciju glasa Darta Vejdera – „ovo je *sudbonosan trenutak*.”

„Ja nisam Luk”, rekao sam.

„Ne protivreči, sine moj”, rekao je, još uvek glumatajući.

„Osim toga” – dodao sam – „Luk nije dobio devojkju. A i tako je ona bila njegova sestra.”

Natali je klimnula glavom. „U pravu je”, rekla je.

„Aaa... uh...”, rekao je Persi-Dart.

Natali mi je namignula. „Verujemo u tebe, Džek”, rekla je.

„Ali ja ne verujem...” bunio sam se. „Nisam ja za ovo. Jednostavno ne mislim da sam to ja. Ja se u ove stvari ne razumem. Tako nešto nisam nikada uradio. Niti ću ikada uraditi. Nisam dobar u tome. Iskreno.”

Uhvatila me je za ramena i osmehnula se gledajući me pravo u oči i umesto da odgovori na moje brbljanje – izgovore koje sam izmišljao tokom cele nedelje, izgovore od kojih me je odvrćala već deset puta do sada – pre otprilike jednog minuta, jednostavno me je okrenula u odgovarajućem smeru i malčice me gurnula. Tako sam bio ispaljen u svemir. Nestajao sam.

Moja stopala i noge izgleda da su sasvim dobro obavljala svoj posao, iako ja sâm nisam bio uključen u taj proces. Prolazio sam pored plakata na kom se reklamiralo matursko veče, ozbiljna stvar, veče za pamćenje, moj sastanak sa sudbinom. XANADU, pisalo je na plakatu. Ili kako smo ga zvali: *Xanadon't*, *Xanadope*, *Xanaduped* i dvojac bez premca, *Xanadoohickey* i *Xanathingamadoo*.

Većina učenika je već izašla iz Pameline učionice, a gde je ona? Odjednom sam zamislio kako se krije iza vrata, naslonjena na zid leđima i čeka da ja prođem kako bi mogla da pobegne, ali realno bi bilo očekivati da se Pamela ne krije od mene jer i ne zna ko sam. Ukoliko, naravno, nema izuzetno dobro pamćenje i ne seća se jednog jedinog puta kada smo pričali prošle godine:

Mesto: školska menza

Vreme: 12.32

Postavka: Izvesni Džek Gramer stoji u redu ispred jedinog aparata za koka-kolu u celoj otkačenoj školi kada shvata da izvesna Pamela Braun stoji iza njega. Izgubljen zbog tišine i činjenice da mu je ona tako blizu, biva iznenađen kada ga neko potapše po ramenu.

Pamela:

Da li znaš koliko je sati?

Hajde sada da pritisnemo dugme za pauzu, na trenutak, i uzmemo u razmatranje um našeg glavnog junaka. Džon Aleksandar Gramer. Poznat kao „Džek”. Ili „Džekster”. Tačnije, ja. Pitanje koje mu je postavljeno krajnje je jednostavno: da li zna koliko je sati? I, da li zna? Zna. Upravo iz tog razloga, ovo bi trebalo da bude prilično jednostavno, zar ne? Na kraju krajeva, on je Džek Gramer, koji poseduje sasvim dovoljan broj poena čak i više nego što je moguće bez specijalne dozvole savetnika za studentska pitanja. A još ima i sat. On bi, u svakom slučaju, trebalo da bude dovoljno sposoban da odgovori na pitanje, ne samo sa izuzetnom preciznošću, već i sa određenom dozom humora, lakoće, domišljatosti i dečačkog šarma.

Džek (gleda na sat):

12.32... Otprilike, mislim.

Pamela:

Hvala.

Ne samo da Džek nema pojma kako bi nastavio razgovor i kako bi odgovorio na Pamelino hvala, već se najednom nalazi u redu

tačno ispred aparata i nakon što je nesigurno ubacio dva novčića u mašinu, uspeva da pritisne dugme za dijetalnu koka-kolu.

Drugim rečima, ako se Pamela Braun seća bilo čega, seća se da pijem sok za devojčice.

A sada sam je ugledao. Izlazila je sama iz učionice, držala je knjige priljubljene za se, baš kao prava devojčica koja ide u školu. (Zapravo, ona i ide u školu, pa, pretpostavljam, da to ima i smisla). Čudio sam se: iako je samo izlazila iz učionice, zračila je gracioznošću. Na kraju krajeva, svako leto provodi sa baletskom trupom. Ali... oh ne, sranje – ide pravo kroz gužvu u hodniku: prolazi sasvim uz suprotan zid, dok sam ja priljubljen uz *ovaj* što će značiti da sam u nevolji. Evo nas, pred trenutkom istine. Osećam se kao astronaut koji je u dalekom svemiru konačno primetio zelenu, ljubljenu planetu – svoje krajnje odredište, svoju nadu, san i proleće. Odjednom ta planeta kao da skreće iz sopstvene orbite i on mora da u poslednjem trenutku proćerda raketno gorivo kako bi stigao do nje. A ako propusti sletanje, samo će proleteti pored planete i naglo skrenuti u beskrajni svemir. I verovatno se nikada neće vratiti... Ostaće zauvek astronaut bez ijednog sastanka...

Služi mi na čast što sam herojski skrenuo uz drugi zid.

Šest metara, tri metra, metar... Prilazio sam sve bliže i odjednom sam otežano hodao, što je zahtevalo dodatnu koncentraciju. Činilo mi se da je čak i disanje neverovatno komplikovano u ovom trenutku....

Ovo je apsurdno.

Smislio sam otprilike tri načina kako bih mogao da joj pridem u ovoj situaciji. Sve sam uredno zapisivao tokom nedelje, a sinoć sam uvežbavao. Sve sam ispisao na dlanu leve ruke. Ali moje divne i tako prigodne reči su mi jednostavno isparile iz glave. Nisam mogao da se setim nijedne jedine.

Malčice sam otvorio dlan, ali sam zastao jer je Pamela gledala u mene. Našao sam joj se na putu.

Nije bilo vremena da pročitam to što sam napisao! Moram da improvizujem! Uzbuna! Uzbuna! Improvizovano ćaskanje u funkciju, sada!

„He”, rekao sam. He? Da li sam to upravo rekao „he”?

„Hej”, rekla je nekako nesigurno.

Njene oči su dva ogromna zelena grumena – planete bliznakinje. Njena kosa, zlatni slapovi. Čak mi je i njena proteza izgledala kao maleni dragulji...

A onda je rekla nešto što me je totalno izbacilo iz ravnoteže: „Ti si Džek, zar ne?”

Kako da se pokupim posle ovoga? „Da”, rekao sam. „Ti si ... Pamela?”

Klimnula je rekavši, „Imaš malenog psa, zar ne?”

„Oh, pas. Mislim, da. On je terijer. Ako ti se dopadaju takve stvari.”

Šta!? Ako ti se dopadaju takve stvari?

Nasmejala se. „Mislim da sam vas videla kako se igrate frizbijem u parku Riversajd”, rekla je.

„Da, to smo mi. Dospećemo na olimpijadu 2008.”

„Dopadaju mi se momci koji imaju planove.”

Šta je ovo? Kakav je ovo sasvim neverovatan osećaj? Da li to ona flertuje sa mnom? Pamela Braun?

„Nisam te nikada video u parku”, rekao sam. (Laž)

„Tamo igram tenis.”

„Oh, zaista? To je kul.” (Igra tenis, utorkom, četvrtkom i subotom, od četiri i trideset do pet i četrdeset i pet, kada vreme to dozvoljava, najčešće na terenu broj 3, sa drugaricom Rebom. Koristi reket „princ”, teniske loptice „wilson”, patike „diadora”. Jača strana joj je bekhend, a servis slabija. Ne znoji se.)

„Pretpostavljam”, rekla je.

Pogledao sam na sat. Kucnuo sam po njemu. Zašto sam to upravo uradio?

„Tenis!”, zarežao sam, kao da nisam upravo čuo šta je rekla pre dvanaest sekundi. „I kakav je?”

„Kakvo je šta?”

„Tenis.”

Bledo me je gledala.

„Zabavno je”, rekla je. „Nikada nisi igrao tenis?”

„Uh, ne. Uh, pomalo. Mislim, igrao sam u timu u osnovnoj školi.” Odjednom me je zbunjeno pogledala.

„Hej!”, rekao sam kao da mi je nešto savršeno palo na pamet.

„Da li si zainteresovana za sve ovo u vezi sa maturom? Znam da se ne poznajemo baš dobro, pa, mislim, to bi bila prilika da se upoznamo. Mislim, ako već nemaš druge planove.”

Mogao sam da vidim njena ramena – njena baletska ramena – kako se spremaju da me oduvaju. Postoji poza koja to najavljuje.

„Hm, *matursko večerje*...”, rekla je, razvlačeći reč, kao da je to nešto što je već čula, ali nikada o tome nije ozbiljno razmišljala. Klimnula je glavom. „To zvuči nekako kul.”

„Ne znam da li će baš biti kul. Ali će sigurno biti nešto.”

„Nešto?”

„Nešto? Da li sam upravo rekao ‘nešto’?”

„A-ha.”

„Na šta li sam mislio?“, rekao sam.

„Kako to misliš, na šta si mislio?“, rekla je.

„Ha-ha“, rekao sam. Nasmejao sam se na silu. „Stvar je u tome da, pa, svi će se lepo provesti. Tako nekako. I, pa...i, tako...i, i... pretpostavljam...pa, mislim...“

Oblak sumnje kao da se nadvio nad njenim licem. Morao sam brzo da reagujem.

„Pa, kad smo već na završnoj godini i sve“ – objasnio sam – „ovo nam je poslednja šansa da idemo na nešto ovakvo. A i okruženi smo fantastičnim transgenetičkim silama proleća. I ko bi propustio priliku da pojede malo jeftine torte i tako to? I punč! Da li voliš punč?“

Skupila je oči, i ramenima kao da se okrenula od mene, i mogao sam da vidim kako skreće pogled na nekoga ili nešto iza mene.

„Ti si na četvrtoj godini?“, pitala je.

„Da...“, rekao sam. Na šta cilja?

„Mislila sam da si, recimo, na drugoj godini.“

„Pa, *bio sam*“, rekao sam. „*Bio sam nekada...*“

„Hm“, rekla je. „Čudno.“

„Da li bi trebalo da te pozovem ili nešto slično, ili...“

„Stvar je u tome“ – rekla je – „da mislim da neću ići na maturu.“

I okrenula se i otišla.